

paa; da Anledningen var givet paa den Maade, var det fuldstændig besøjet og rigtigt at søge en saadan Ordning. Som det vil ses af Bemærkningerne, har Forslaget ogsaa været forelagt for det lægevidenskabelige Fakultet ved Universitetet, og det kan altsaa antages at være i Overensstemmelse med dette Fakultets Opfattelse. Det gælder jo ved et saadant Lovforslag paa den ene Side at træffe Bestemmelser mod Misbrug og paa den anden Side dog at værne om selve den berettigede og for Videnskabens og Undervisningens Styld nødvendige Vivisektion. Maaden, hvorpaa der i den Henseende er draget Grænser i Lovforslaget, forekommer mig at være rigtig, og det forekommer mig, at yderligere og stærkere Begrænsninger end dem, Lovforslaget har optaget, ikke let kunne tænkes, uden paa en saadan Maade, at man gaar Videnskabens og dermed Menneskelighedens Krav for nær. Den Marsgraf, som indeholder Straffebestemmelserne, forekommer ogsaa mig at have ramt det rigtige; det maa jo vel fastholdes, at Straffebestemmelserne her kun ere givne for Overtrædelser af disse særlige Bestemmelser og ikke skulle træde i Stedet for de Straffebestemmelser, som indeholdes i den almindelige Straffelov om Dyrplageri; her er kun Tale om at straffe i de Tilfælde, hvor en Person overtræder denne Lov, enten ved at foretage Vivisektion uden den Bemyndigelse, som § 1 omhandler, eller paa en Maade, som ikke er tilladt efter § 2; han straffes da, selv om der slet ikke iøvrigt i hans Virksomhed har været et Dyrplageri; er det Tilfældet, at der udøves Dyrplageri enten af Personer, der have Bemyndigelse efter denne Lov, eller af andre, kommer det strengere Bud til Anvendelse. — Jeg skal altsaa udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke ser, at der kan gøres nogen grundig og gyldig Indvending mod Lovforslaget og mod at tage det usforandret, som det er forelagt. Jeg skal i alt Fald henstille det til velvillig Behandling.

Th. Nielsen: Loven af 21de Januar 1857 om Dyrplageri havde i sin Tid en temmelig haard Fødsel, thi den blev behandlet i tvende Sæssioner, før det lykkedes at faa en Lov vedtagen. Man mente den Gang, at en Lov om Dyrplageri var et Indgreb i Menneskets personlige Frihed, og at den vilde give Anledning til et næsten utaaleligt Spioneri fra Politimestrenes Side. Man var overhovedet meget lidt tilbøjelig til at erkende, at Dyret havde nogen som helst Ret. Dyret var Menneskets Træl, og som saadant maatte Mennesket egentlig kunne handle med det, som det vilde; i alt

Fald turde der ikke gribes ind deri af Lovgivningen. Det var omtrent den Tone, som gik gennem Forhandlingerne den Gang, og havde Justitsministeren ikke sat saa haardt Pres paa at faa en Lov vedtagen, var det næppe sket. I den Henseende ere vi nu nok skredne noget fremad — Loven af 21de Januar 1857 er i øvrigt i det væsentlige bleven optagen i Straffeloven af 10de Februar 1866 — og hvis vi nu skulde behandle denne Sag om Dyrplageri, tror jeg, at det vel tør antages, at man vilde se Sagen fra en ganske anden Side end den Gang. Jeg tør vel udtale, at Tankegangen i saa Henseende gennemgaende er bleven noget humanere, at Opfattelsen er noget anderledes end i 1857. Det varede ogsaa længe, før Loven af 1857 kom til at virke videre, men i de senere Aar er dette blevet Tilfældet, navnlig ved Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, som bestaar her i Landet og har udfoldet en meget betydelig Virksomhed, hvorved den utvivlsomt har gjort betydelig Gavn. Denne Forening har jo paa de forskellige Omraader, hvor Mishandling af Dyr kan finde Sted ved Transport, ved Slagtning og paa anden Maade, havt et meget aarvaagent Øje og har heller ikke, hvad der er fuldstændig i sin Orden, været sparsom med at meddele, hvor der foregik Misligheder, og den har sikkert nok i Henseende til Befordring og Transport af Dyr ved sin Humanitet udøvet ikke ringe Indflydelse. Der er jo imidlertid en hel ny Side af Dyrplageri, om jeg maa bruge det Udtryk, som man ikke har ment at kunne ramme ved Hjælp af den bestaaende Lov. Det er Misbrug af Vivisektioner, som man kan kalde et nyt Dyrplageri. Ganske vist er det saa, at ogsaa før 1857 foregik der her til Lands, om end maaske ikke i videre Omfang, Vivisektioner. Men Foretagelsen deraf er jo tiltaget meget siden den Tid, navnlig vel siden 1864; i Halvfjerdserne ere Vivisektionerne tiltagne baade her i Landet og i Udlandet, og det har ikke kunnet undgaas, at ved disse Vivisektioner er der kommet nogle og maaske ikke saa faa Misbrug til Syne. Man har imidlertid ikke ment, at den nu bestaaende Straffelov om Dyrplageri kunde ramme disse Misbrug; i alt Fald er det ikke mig bekendt, at man har prøvet paa at lade den blive virksom paa dette Omraade. Det kan naturligvis ikke negtes, at ligesom man straffer Misbrug efter Loven af 21de Januar 1857 og derigennem rammer Misbrug af Dyrene, saaledes bør ogsaa Misbrug af Vivisektioner kunne hæmmes. Denne Sag har efter min Opfattelse ikke